

Divák je postaven do středu výstavy, okolo něj vzniká hra s jeho vnímáním, o kousek se posune a objevuje se nový odstín, naše práce jsou pokaždé za jinou barvou. Tento virtuální prostor prostupující barvami vzbuzuje touhu si hrát, měněním odstínů se zkoumají práce z různých úhlů. Barva je konstruována naší myslí a na každého z nás působí barvy jiným dojmem. Výstavou jsem chtěla také vyjádřit prostor, který nás tento semestr odděloval, ale zároveň propojení projektů. Jednotlivé práce jsem uzavřela do různých barev barevného spektra. Barvu k projektu jsem vybírala podle svých dojmů a pocitů - jak na mě každý projekt osobně působil. Červenou jsem přiřadila k lampičce, ukrývající erotickou pomůcku jako výraz vášně, vzrušení. Šálky na pečení bábovky jsem uzavřela do slavnostní a energetické oranžové barvy. Žlutá, která působí otevřeně, je spojena se světlem, u kterého si úhel světla mohu regulovat sama. Rostlinná zeleň se přímo vybízela prezentovat vázu. Koupelnové kachle jsem ukryla do světle modré, která ve mně vzbuzuje pocit čistoty. Klidná, tradiční modrá barva vyzdvihuje osvětlení využívající jako stínidlo talíře. Etažér, který se používá na servis jídla při slavnostních příležitostech, jsem spojila s vznešenou, hrdou fialovou barvou.

Virtuální realita pro mě byla velká neznámá, doteď jsem byla vůči ní odtažitá. Nejsem moc důvěřivá, co se týče moderních technologií. V průběhu rešerše jsem čerpala od lidí, kteří kreativně pracují s virtuální realitou. Od virtuální reality mě odrazoval také můj předsudek, který jsem měla, a to že není finančně dostupná pro větší množství lidí. Objevila jsem mobilní aplikace pro rozšířenou realitu a tímto způsobem jsem se seznámila s VR a AR, protože do této chvíle jsem tyto zkušenosti neměla. I když se v rámci expozicí VR brýle objevovaly, nikdy jsem je nevyzkoušela. Osobně mě neláká ztratit kontrolu, ponořit se do virtuálního neexistujícího světa, ale pochopila jsem výhody virtuální reality. Výstava ve virtuálním prostoru řeší problém, který řešili umělci od nepaměti – rozšířit co nejryzeji svou práci pro co nejvíce lidí.

Můj nejlepší zážitek z galerie bylo místo, kde se lidé scházeli – vnímali a využívali galerii jako místo setkávání. Její atmosféru spoluvytvářeli lidé. Tato vlastnost je pro jižanské národy typická, ale je tohoto možné docílit i u nás? V praxi sleduji, že galerii u nás jsou „místa duchů“. Když se zeptám lidí nepohybujících se v „umělecké bublině“ proč nenavštěvují galerie, objevují se pocity studu, cizosti, nejistoty a často otázka „Proč bych šla do galerie, když nerozumím umění?“. Lidé se bojí neznámého, nepochopitelného prostoru. Došla jsem k tomu, že já jsem nedůvěřivá k virtuálnímu prostoru, jako lidé bývají ke galeriím. Nakonec jsem se rozhodla udělat výstavu pro co nejrozsáhlejší okruh lidí i pro ty, kteří by normálně do galerií ve volném dni nepřišli. Abych toho mohla dosáhnout, musí se návštěvníci cítit příjemně a rádi by se vrátili - tak na ně dnešní podoba galerií nepůsobí. Výstavou jsem chtěla odstranit cizost, odtažitost, chlad.

Začala jsem si pokládat otázku – proč je kolem vystavovaných exponátů tolik prázdného místa? Volná místa vytvářejí prostor pro návštěvníkovy myšlenky, vlastní asociace a místo k formování jejich nápadů. Stále jsem se ale nezbavila dojmu, že právě to je jeden z důvodů, proč pro lidi není galerie přívětivým prostředím a asociace jejich pocitů a toho, jak na mě působí virtuální realita, mě dovedlo k atmosféře, jak na nás působí prostory chrámů. Nadpřirozený nekonečný prostor, který ale cizost rozbíjí pomocí barevných vitráží, které za pomoci pronikajícího světla skrze poskládaná barevná skla vytvářejí hřejivou útulnou atmosféru. Rozhodla jsem se ve své výstavě zbořit odosobnění barvami. Tímto jsem se dostala k myšlence vytvoření prostoru, který bude využívat barevné průhledné plochy, jejich překrývání a tím vznik nových odstínů. Barevné spektrum rámuující jednotlivé práce je zakončeno barevnými kruhy v třech základních barvách přesahující prostor výstavy.